

Minun ja Jumalan tahdosta

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani: [Teoblogi](#)

“Eikun minä haluan, minä haluan!!!... Ulkokuoreni huutaa ja vapisee sen voiman pelosta, joka sisälläni nousee. Oma vapaa tahto on minulle hyvin rakas. Sitä on vaikea luovuttaa. Sen säilyttämiseksi olen luopunut Elämästä hyvin paljon.

Jos vastaanotan Jumalan tahdon omaan elämäni tiedän, että saan siitä vain pieniä murusia kerrallaan, sen verran kun kunkin päivän tarpeisiin tarvitsen. En saa mitään “jumalallista valaistusta” joka paljastaisi elämän suuren suunnitelman ajasta ikuisuuteen, jotta voisin vihdoin sanoa “minä tiedän” ja olla sen jälkeen aina oikeassa. Minä niin pidän oikeassa olemisesta. Mutta ei, minä saan pienen nipun kerrallaan ja käskyn olla huolehtimatta huomisesta. “Minuus” katoaa joksikin pieneki valopalloksi sydämessä, jolla ei ole edes kunnan hahmoa.

Sillä on oma suunnitelma, salaisuus, jota se kantaa sisällään, enkä minä tiedä sitä. Olen kateellinen. Se on kaunis ja eläväinen, mutta en voi omistaa sitä. En voi ripustaa sitä johonkin kohtaan ulkokuorelleni ja sanoa: “katsokaa ja ihailkaa, eikä olekin kaunista ja kunnioitettavaa”,... Tämä oli minusta kirjeesi vaikein ja monimerkityksellisin kohta. Joten saattaa olla että kommenttini perustuu väärinkäsitykseen.

Ensinnäkin sanot luopuneesi Elämästä isolla E:llä puolustaessasi omaa tahtoasi. Minun on vaikeaa ymmärtää sitä, koska minusta elämää isolla E:llä ei ole ilman omaa tahtoa.

Mitä Jeesus ilmaisi Getsemanessa kun hän mahdollisen ristinkuoleman edessä parkui ääneen Isälleen:

“Tapahtukoon sinun tahtosi, ei minun.”

Pysähdy hetkeksi. Mitä hän itsestään ilmaisi näiden sanojen kautta?

Hänen jokainen solunsa protestoi mahdollista kärsimystä vastaan. Ei kukaan halua kuolla niin hirvittävällä tavalla. Ehkä hänen viimeinen kiusauksensa todella oli unelma “normaalista elämästä.”

Ehkä hän ei itse edes ymmärtänyt mitä oli tapahtumassa, eikä voinut rauhoittaa itseään millään “jumallisella valaistuksella elämän suuresta suunnitelmasta”, jonka kanssa voisi kuolla rauhassa.

Hänen viimeisiin sanoihinsahan kuului tuo hirvittävä *“Miksi...!?”*

“...sinun tahtosi, ei minun.” Olivatko nuo polvilleen piestyn pojan hätäisiä sanoja tyrannimaisen isän edessä? Olivatko nuo sanat lopullisesti murskautuneen minuuden valittava jäähyväisvalitus suurempansa edessä?...

Vai olivatko nuo sanat Isäänsä luottavan Kristuksen perimmäinen *oman tahdon* ilmaisu? En tiedä, mutta **Alice Millerin** päinvastaisista analyyseista huolimatta uskon viimeksi ehdottamaani vaihtoehtoon. Kun kaikki haluamisen ja tahtomisen pintakerrokset oli koluttu läpi perimmäinen totuus löytyi sieltä missä Jeesuksen tahto ja Isän tahto menivät yhteen.

Jos näin on hän meni ristille vapaana miehenä. Ilmeisesti hän oli vailla täyttä ymmärrystä siitä mitä oli tapahtumassa, mutta hän oli sitoutunut pohjimmiltaan Isään johon luotti.

Juuri tuossa sitoutuminen -sanassa näen vapauden syvämerkityksellisen ja uuden ulottuvuuden.

Olen itse hillitön vapaustaistelija suhteessani ihmisiin joiden tahtoon olen aikaisemmin alistunut (mutta en sitoutunut). Tämä taistelu on pitänyt sisällään myös lukemattomia kapinoita “Jumalan tahtoa” vastaan.

Jumalan kutsun seuraaminen on merkinnyt myös Jumalan kieltämistä. Kuinka monta kertaa olenkaan elämäni aikana joutunut sanomaan ei Jumalalle toisensa jälkeen. Lapsuudessa omaksuttuja Jumalakuvia vastaan on ollut pelottava taistella. Silti Jumalan seuraaminen on merkinnyt nimenomaan sitä että suostun sydämessäni ja käytännössä pyhäinhäväistykseen toisensa jälkeen. Joku tinkimätön sisäinen totuudentaju (ehkä se on tuo minuus jota kutsut pieneksi valopalloksi sydämessäsi) on jatkuvasti haastanut yhä uudestaan pelolla ja raivolla karjumaan “EI” juuri luomalleni täydelliselle kuvalle “raamatullisesta Jumalasta”.

Saman taistelun kääntöpuoli on ollut uskalluksessa sanoa kyllä sille maailmalle, jonka uskon Jumalan luoneen ja sille ihmisyydelle, jota aikaisemmin pidin parhaimmillaan turhana ja pahimmillaan halveksittavana ja kartettavana.

Lapsuuteni Jumala oli se, joka mustasukkaisesti vaati minua sanomaan kyllä itselleen ja ei koko maailmalle. Hyvin varhain vastasin myöntävästi, mutta melkein yhtä varhain alkoi kapinani sitä ei-sanomista vastaan. Halusin sanoa kyllä sekä Jumalalle, että koko maailmalle. Tässä siunatussa ja riivatussa ristiriidassa olen elänyt 45 vuotta (itse asiassa kirjoittelen näitä mietteitä syntymäpäiväyönä). Olen vastannut kutsuun, josta en enää pääse irti. Valitsin tien ja vaikka kuinka olen kapinoinut sitä vastaan, huomaan löytäväni itseni tilanteessa, jossa tie on valinnut minut. Olenko siis nyt ei-vapaa?

Jollakin peruslukemien tasolla voin sanoa: En ole. Tämä on juuri se tie, jota minä haluan kulkea. En tietenkään voi varmuudella tietää kuljenko Jumalan tahdon tietä. Minä vain seuraan tuota pientä tinkimätöntä valopalloa sydämessäni. Sen ytimessä minun tahtoni yhtyy siihen mitä kuulen ja ymmärrän Jumalan tahdoksi, vaikka koko muu laiska ja mukavuudenhaluinen minäni hanaisi vastaan. Eli minussa asuu eritasoisia tahtomisia, jotka ovat keskenään ristiriidassa.

Epäilen vähän, että sinunkin taistelussasi Jumalan tahtoa vastaan on jotain vanhaa taistelua muiden kuin Jumalan tahtoa vastaan. Voiko olla niin?